

İnanın!

İnsanlığa, gelecek
güzel günlere, iyiliğe:
Sosyalizme

İçine itildiğimiz kan gölü, şu günlerde yaşadıklarımız, sermaye düzeninin ve emperyalizmin siyaset tarzıdır. Bu düzen değişmedikçe, barış da savaş da kanlı siyasetin, halk düşmanı katliamların ve büyük çatışmaların içinde şekillenecektir. **Kardeşlik için de, barış için de, birlik için de bu düzen değişmelidir. Yol budur.**

İnançsızlığın, umutsuzluğun, kararsızlığın ve korkaklığın insanlığın geleceğinde yeri yok.

Ülkemiz 2015 Kasım seçimlerine bir deli ile giriyor.

Ülkenin bir bölümü ona neredeyse tapıyor. Cinayetlere, savaş suçlarına, katliamlara ortak olmuş, bunlar için emir vermiş, silah vermiş, onay vermiş. Yine de arkasındaki destek kolay eksilmiyor.

Ülkenin bir başka bölümü ise ülkede her şeyin onun tarafından yapıldığını düşünüyor. Onun kuyuya attığı taşları çıkartmakla uğraşırken, bir yandan da onun çok güçlü olduğuna, ondan kurtulmak için ne gerekiyorsa yapmamız gerektiğine inanıyor.

Sorun, bir tane deliyle baş edemememiz değildir.

Sorun, bu ülkede bir düzen değişikliğine, bunun mümkün ve üstelik zorunlu olduğuna inancın kalmamış olmasındadır.

Akla, aydınlığa, eşitliğe inancını yitirenler bu ülkeyi yobazlığa teslim etmiştir.

Komünist Parti olarak, yaşadığımız sorunların faturasını başka siyasetçilere çıkararak sorunlardan sıyrılmayız.

Ama "halkın yanında" görünen siyasetlerin yaşadıklarımızdaki payını da ısrarla vurgulayacağız.

Sorun halk muhalefetini kendisine mahkûm gören CHP'dir. Uzun süredir tek yaptığı milyonları düzen değişikliği fikrinden uzak tutmak olan bu yapıcı muhalefet kurumunun suçlarını unutamayız. Bu parti, emekçi halkımızın ona gösterdiği teveccüh ne olursa olsun, bir sermaye partisidir. Sermayenin ve emperyalist merkezlerin

canını sıkmamak, onları korkutmamak için seçtiği **"yapıcı, yumuşak" muhalefet yolu hem AKP'yi hem de başındaki diktatörü azdırmıştır.** Çarşaf açılımı, müftü adaylar, tarikat ilişkileri derken, "artık daha fazla bozamaz" dediğimiz CHP, MHP'li cumhurbaşkanı adayları ile kendisine umut bağlayanların karşısına çıkabilmiştir. Özelleştirmeleri, taşeronlaştırmaları, sermayeye verilen ödünlere seyreden CHP, bizzat kendi belediyelerinde izlediği işçi düşmanı politikalarla yine "daha fazla bozmayı" başarmıştır. Bu partinin iyi bir derse ihtiyacı vardır. Bu ülkede halk muhalefetinin sermaye partilerinin, düzen partilerinin elinden kurtarılmaya ihtiyacı vardır. Bu yüzden aslında bir açıdan sorun güçlü bir Komünist Parti'nin önemini halkımıza anlatamamış olmamızdır.

Sorun Kürt sorununun çözümünü düzen güçleriyle müzakerede arayan HDP'dir. Halkçı bir işçi sınıfı hareketinin ülkeye ağırlığını koyamamış olmasını kendi konumlarına gerekçe yapan Kürt siyasetçileri, "sosyalistler, komünistler ortada yok, biz de çözümü AKP ile, TÜSİAD ile arıyoruz" diyebiliyor.

Oysa düzen karşıtı siyasal hareketlerin kendisi dışında var olmasına bile tahammül edemeyen HDP, kendi muhataplarını böylece kendisi belirlemektedir. AKP ile bir yandan savaşır bir yandan müzakere edilirken, müzakere masasına da NATO ve ABD davet edilmektedir.

Komünist Parti, bir de bu yüzden güçlendirilmelidir. Sorunu çözecek olan, komünistlerin, Kürt sorununu vur kurtul diyen faşistlerle, ver kurtul diyen liberallerin insafına bırakmayacak bir güce ulaşmalıdır.

"Her iki tarafta da analar ağlamasın" cümlesini bir temenni ya da savaşan tarafların birbirine karşı propagandası olmaktan çıkaracak olan budur.

DERT BİZDE, DERMAN ELLERİMİZDE

Sorun, Erdoğan'ın peşinden gidenlerin kör inancında değildir. Sorun, yobazlığın, gericiliğin, barbarlığın hakkından gelecek güçte olan milyonların kör inançsızlığında.

Kendi gücümüze inanmak zorundayız. Bu gücün ülkeyi değiştirebileceğini bilelim.

Ortadoğu'nun göbeğinde, bu savaşlar coğrafyasında, savaşı bir delinin kışkırttığını, kendisini kurtarmak için içeride ve dışarıda savaş çıkardığını düşünmek yanlıştır.

Emperyalizmi, uluslararası gericiliği ve halkların bunlara teslim oluşunu görmek, içine girdiğimiz kanlı savaş tünelinin kaynağında bunların olduğunu bilmek gerekir.

Bölgemizde, devrimci, halkçı, komünist partiler güçlenirse, Kürt, Türk, Arap, Yunan, Kafkas ve Balkan halklarına bu partiler yol gösterebilirse bu kanlı kargaşa son bulabilir.

Her türden milliyetçi partiler, etnik hareketler, emperyalizm yandaşları, para babalarının partileri yalnızlaştırılmalıdır.

İş kazalarını, aşırı sömürüyü, yoksulluğu görmemek mümkün mü? Ya kadın cinayetlerini, derin adaletsizliği?

Bunları değişmesi gereken, yıkılması gereken sömürü düzeni yaratmıştır. "Şu küçük dağları ben yarattım" diyen deliyi de...

Bu düzen devam ettikçe bir deli gider, bir deli gelir.

Oysa düzen değişikliğinin korkusu bile çürümüş yapıları, akılsız diktatörleri hizaya getirecektir.

Türkiye'nin Komünist Partisi diyor ki,

Aydınlarımız, gençlerimiz, öncü işçilerimiz bu düzenin çürümüş yapılarında, artık bir tarihsel yalana dönmüş parlamentosunda gelecek aramasınlar.

Düzeni değiştirecek, eşitlik ve özgürlüğün ülkesini kuracak olan bu ülkenin Komünist Partisidir. Onun büyümesi, güçlenmesidir.

Bunun dışındaki tüm öneriler, sadece düzeni sağlamlaştıır.

Düzen partilerini yalnız bırakın

7 Haziran seçimlerine Türkiye türlü hayallerle sokuldu. Televizyon kanallarının, uluslararası lobilerin, sarayın, NATO'nun, IŞİD'in bilek güreşi bu tablonun önemli bir kısmını kaplıyordu.

Bir yanda söylenen Tayyip Erdoğan'ın ve AKP'nin mutlak iktidarının bozulmaması gerektiği idi.

Diğer yanda ise AKP'den hesap sormak, savaş suçlularını yargılamak ve diktatörün oyununu bozmak için HDP'ye barajı atlatmamız, CHP'nin oylarını artırmamız gerektiği...

Seçim dönemi boyunca solcularımız, sosyalistlerimiz HDP'ye söz söyletmedi. "Oy vermezsek, baraj altında kalırdı bu parti ve Tayyip başkan olurdu!" Farklı yönlerden ve farklı gerekçelerle destek alan HDP barajı atladı.

Sonuç?

Seçimin hemen ertesinde eş başkanlar ağızlarındaki baklayı çıkardı: Huzur ve istikrar için üzerlerine düşeni yapacaklardı.

Kırmızı çizgiler, koalisyon şartları havada uçtu ve geriye şu kaldı: Herkesin tek yaptığı AKP ile pazarlık etmekti!

"HDP, AKP ile koalisyon yapacak diyen kötü niyetliler gördünüz mü, böyle bir şey olmadı" diyorlar şimdi. Oysa HDP'nin şu ana kadar yürüttüğü pazarlıklarla AKP'ye verdiği nefes ortada. Koalisyon HDP istemediği için değil AKP bunun kendisi için bir siyasal intihar olacağını düşündüğü için kurulmadı.

Sonuçta tüm bu AKP'yi geriletme sözleri tek bir işe yaradı: Artık hiçbir hükmü kalmamış, sarayın bir oyuncağı olmuş parlamento tekrar halkın umut kapısı oldu.

Faşizm mi geliyor?

Bugün, 1 Kasım seçimlerinden önce ülkeye yayılan bir yeni korku dalgası var: Faşizm.

On yıl boyunca AKP'yi desteklemiş, AKP'nin demokrasiyi ilerlettiğinden söz etmiş olanlar, şimdi 1 Kasım seçimlerinin sonuçlarına göre ülkeye şeriatçı faşizmin geleceğini söylüyor.

Ve bizi faşizmi yenmek için oy kullanmaya çağırıyorlar!

Evet, bunu da gördük: Faşizm tehlikesini oy vererek bertaraf edeceğimiz.

AKP faşizmini durdurmak için oy vermemiz istenen partilerin durumuna ne diyeceğiz?

Kendi hakkını koruyamayan, hükümeti kurma görevi kendisine verilmediğinde göstermelik bir iki konuşma dışında elinden hiçbir şey gelmeyen CHP'yle mi faşizmi durduracağız?

Meclis komisyonlarında yumruklar konuşmaya başladığında, vekiller, hukuk insanları AKP'nin tetikçi vekillerinin saldırılarına uğradığında yapacak şey bulamayan, "böyle mecliste bizim yerimiz yok, bu meclis halkın değil zorbalarn meclisidir"

diyemeyen CHP'yle mi faşizmi durduracağız?

AKP zorbalığının uluslararası dayanağı olan sınırötesi saldırganlık politikalarını savaş tezkerelerine onay vererek destekleyen CHP ile faşizmi durduracağız, öyle mi?

Bir de HDP var. Neredeyse on yıldır stratejisi, AKP ve Tayyip Erdoğan'ı "birlikte anayasa yapmaya zorlamak" olan HDP ile mi faşizmi durduracağız!

AKP'nin ileri demokrasi demagojisinin yıllarca en büyük dayanağı olmuş "çözüm süreci"ni, hem de kapalı kapılar ardında yürütülen pazarlıklara sonuna kadar destek vererek yürütmüş olan HDP ile faşizmi durduracağız, öyle mi?

HDP ve CHP'nin birleşip oluşturması beklenen yeni sosyal demokrasiyle faşizmi durduracağız, öyle mi?

Yeni sosyal demokrasi denilen reform bloku, devrime küsmüş devrimcilerle, sosyalizme inancını yitirmiş sosyalistlerle, işçilerin yüzde 1'ini sendikasına örgütlediğinde kendini işçi sınıfının temsilcisi sanan sendika bürokrasisiyle durdursun faşizmi! Biz faşizmin bunlarla durdurulacağına inanmıyoruz.

Sözümüz, özümüz, işimiz

2004'te "Boşvermeyin" dedik. Gerici iktidar bir yandan Avrupa Birliği'ne giriş hikâyeleri çevresinde tüm ülkeyi toplamış, bir yandan da dinci gerici politikalarını hayata geçiriyordu. "Bir şey olmaz, nasılsa ordu var" diyenlerle, "onlar çok değişti, gizli ajandaları yok" diyenler hep birlikte ülkeyi aynı yola sürüklüyordu: Boşvermişlik egemen kılınmıştı. Avrupa Birliği'nin tatlı yalanları ile uyutulan halk AB'den "hela!" damgalı bir saltanat rejimine doğru gidiyordu.

2007'de "Sürüden ayrılma zamanı" dedik. Türkiye'nin bir yansı Gülen – Erdoğan ikilisinin peşine takılmış "demokratikleşiyoruz, sivilleşiyoruz" diyerek uçuruma doğru sürükleniyordu. Ülkenin diğer yansı ise AKP'yi her sıkıştığında kurtarmayı görev bilmiş düzen muhalefetinin kavalıyla oyalanıyordu. Sorun da çözüm de pek değişmedi: Sürüden ayrılmak gerekiyor.

2011'de "Boyun eğme" dedik. Halkı sürüleştiren kendi egemenliğini daim kılanların karşısında başımızı dik tutarsak kazanabiliriz dedik. "500 bin boyun eğmeyen anyoruz" sloganıyla söylediğimiz çok basitti aslında: Bu ülkenin Komünist Partisi güçlenirse, bu halk gericiliğe, Amerikancılığa, paranın saltanatına boyun eğmez.

Komünistlerin 2002 yılından beri parti olarak katıldıkları tüm seçimlerde bir tane kuralları oldu: Seçim döneminde ne diyorsak, seçimlerden önce de, seçimlerden sonra da mücadelemizi onun üzerine kurduk.

BOYUN
EĞME

PARANIN SALTANATI VARSA...

Türkiye'nin komünistleri 2002 yılında seçimlere paranın saltanatına meydan okuyarak girdi. Biz varız dedik! Paranın saltanatı varsa bunun karşısında halkın tek dayanağı Komünist Parti'dir. O gün de bugün de söylediğimiz bu.

Saltanat düşkününü yobazlarla, Osmanlıcılarla mücadele ederken bu sözümüzü hiç unutmadık.

Sülo ağa gider, Tayyip sultan gelir. Sultanlar değişse de saltanat hep aynıdır: Paranın saltanatı.

Sultanlarla kavgamız var. Ağa, paşa, sultana yer yok bizim iktidarımızda.

Ama asıl kavgamız paranın saltanatı ile. Patronlara, sömürücü zengin takımına, açlığın ve yoksulluğun, karanlığın ve yobazlığın asıl nedeni olan para babalarına verilecek dersimiz var.

Bunu, solculuğun ilk kuralını unutmuş olanlar, TÜSİAD'ı Kürt sorununa ılımlı yaklaşan bir hayır kurumu, Soros'u parasını dünyaya demokrasi getirmek için kullanan sevimli bir ihtiyar sanan her türden solcular...

Biz komünistiz. Ve paranın saltanatını yıkacağız.

10 Eylül 1920'de kurulan Türkiye Komünist Partisi'nin 95. yılında, seçimlere giriyoruz.

Ve diyoruz ki, "Biz seçimimizi yaptık."

Siz de yapın, meclise sokulacak yalandan vekilleri değil Komünist Parti örgütlerinin tüm ülkeye yayılan örgütlenmesini seçin.

İnanın; insanlığa, gelecek güzel günlere, iyiliğe: Sosyalizme!

